

D ů v o d y:

Stěžovatel napadá usnesení kárné rady moravské advokátní komory v Brně jen potud, pokud podle důvodů usnesení toho má býti stěžovateli i po vynesení trestního rozsudku první stolice až do konečného vyřízení věci Nejvyšším soudem vykonávání advokacie zastaveno, a namítá, že prozatímní opatření ve smyslu § 17 kárného statutu, jež není trestem, nemůže jíti dále, než trest sám, a že podle § 12 kárn. statutu jest kárným trestem zastavení výkonu advokacie nejdéle na dobu jednoho roku, kdežto napadené usnesení praví, že vyřízení trestní věci stěžovatelovy může trvati ještě alespoň jeden rok, a tím připouští, že může trvati po případě i déle, než jeden rok; v případě osvobození trestním soudem první stolice není prý na místě, by výkon advokacie zůstal zastaven, ježto v tomto případě uzná soud, že není tu trestných činů za vinu kladených a jest pak na kárné radě, by provedla kárné řízení; je-li vynesena rozsudek osvobozující, jest již do jisté míry muži práva znalými rozhodnuto o nevině a obvykle se dá očekávati, že toto rozhodnutí bude konečné. Mohlo proto podle názoru stěžovatelova býti pouze nalezeno, že se mu zastavuje výkon jeho povolání pouze na dobu do rozsudku první stolice a teprve v případě odsuzujícího rozsudku mohlo by býti učiněno opatření další, že se totiž výkon zastavuje až do rozhodnutí konečné stolice. Stěžovatel navrhuje, by napadené opatření bylo, pokud rozhoduje o době po rozsudku první stolice změněno tak, že se prozatímní zastavení týče pouze doby do rozsudku první stolice. Vývodům stížnosti nelze přisvědčiti. Poukaz na § 12 písm. c) kárného statutu, podle něhož zastavení advokacie může býti vysloveno nejdéle na jeden rok, jest bezpodstatný. V § 12 kárn. statutu jsou stanoveny tresty kárné, pod písm. d) i vymazání ze seznamu, kdežto § 17 kárného statutu předpisuje, kdykoliv se proti advokátovi zavede vyšetřování u trestního soudu, opatření zastavení provozování advokacie, aniž by určoval dobu, na kterou se tak smí státi. Jest samozřejmo, že se takové opatření vztahuje na dobu až do pravoplatnosti rozsudku trestního soudu, neboť rozsudek trestního soudu první stolice, pokud nenabyl moci práva, nemá vůbec účinnosti a kárná rada nemůže přirozeně před jeho pravoplatností učiniti ve věci další opatření, pokud důvody pro suspensi trvají. Teprve, stal-li se tento rozsudek pravoplatným, může kárná rada tak učiniti; jde-li o pravoplatný rozsudek osvobozující nebo rozsudek pravoplatně odsuzující k nějakému trestu, s nímž není podle zákona spojena ztráta advokacie, může po případě zavést kárné řízení a, odsoudí-li trestní soud advokáta k trestu, s nímž jest podle zákona spojena ztráta advokacie, vyřkne kárná rada, když rozsudek nabude právní moci, bez dalšího řízení, že má býti ze seznamu vymazán (§ 19 kárn. statutu). Stížnost bylo jako bezdůvodnou zamítnouti.

Čís. 49 dis.

Podle § 5 odstavec první zákona ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák. je nepřipustným odvolání pouze proti pořádkovému trestu napome-

nutí (§ 3 a) zákona), uloženému mocí dozorčího práva některou z úředních osob, uvedených v § 4 zákona; z nálezu kárného senátu vrchních zemských soudů (§§ 7 a 8 písm. b) zákona) může se podle § 24 odst. druhý zákona odvolati jak vrchní státní zástupce, tak obviněný, třebaž uznáno na trest pořádkový (napomenutí nebo na důtku).

I při volnosti projevu, každému občanu příslušející, jest soudce povinen (§ 47 soudní instrukce ze dne 3. května 1853, čís. 81 ř. zák.), by si ukládal ve svých projevech jistou zdrželivost, zejména pokud jde o rozhovor o věcech choulostivého rázu, kdy může předvídati, že jeho slova mohou zavdati podnět k výkladům, jež mohou býti na újmu vážnosti a důvěry k soudcovskému stavu, bude-li poukazováno k tomu, že byla pronesena soudcem.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1927, Ds I 14/27.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací zamítl po neveřejném ústním líčení odvolání vrchního státního zástupce z kárného nálezu vrchního zemského soudu v Praze jako kárného soudu pro soudce ze dne 2. července 1927, jímž byl obviněný uznán vinným toliko nepřístojností podle § 2 zákona ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák.

D ů v o d y:

Odvolání vrchního státního zástupce napadá kárný nález co do viny, domáhajíc se odsouzení obviněného pro služební přečin. Nelze mu však přiznati oprávnění. Především dlužno opravit nález, projevovaný při odvolacím líčení obviněným, že odvolání jest podle § 5 odst. první zákona ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák. nepřípustné a že je sluší jako takové odmítnouti. Podle tohoto předpisu nepřipouští se arci proti pořádkovému trestu napomenutí (§ 3 a) zákona) opravný prostředek, leč tento předpis vztahuje se jen na pořádkové tresty, uložené mocí práva dozorčího některou z úředních osob uvedených v § 4 zákona. Z nálezů kárného senátu vrchních zemských soudů (§§ 7 a 8 písm. b) uv. zákona) může se však podle § 24 odst. druhý téhož zákona odvolati jak vrchní státní zástupce, tak obviněný, ovšem i tehdy, když bylo uznáno jen na trest pořádkový, tedy na napomenutí nebo na důtku. Kárný nález shledává pochybení obviněného v tom, že pustiv se na ulici s více lidmi do hovoru o věcech choulostivého rázu, mohl a měl předvídati, že slova jeho mohou zavdati podnět k výkladům, jež mohou býti na újmu vážnosti a důvěry ku stavu soudcovskému, bude-li poukazováno k tomu, že byla pronesena soudcem. Vedl-li obviněný přes to řeč tak choulostivého obsahu, ohrozil tím vážnost stavu soudcovského, jemuž přináleží, prohřešiv se tím proti předpisu § 47 soudní instrukce (cís. pat. ze dne 3. května 1853, čís. 81 ř. zák.), ježto jako soudce i při volnosti projevu, každému občanu příslušející, jest povinen, ukládati si ve svých projevech jistou zdrželivost. Co do obsahu a doslovu závadných výroků obviněného

uvěřil kárný soud výpovědi hlavního svědka, soudního oficianta Václava H-a, pouze potud, pokud se tato výpověď kryje s doznáním obviněného, ježto řečený svědek, uchýliv se od svých původních údajů, nebyl s to, by doslov oněch výroků přesně reprodukoval. Kárný nález vzal takto za prokázáno, že obviněný za rozhovoru použil výroků, »že jsme si vše z počátku republiky představovali jinak«, dále »že právě ti nejvyšší páni, kteří mají v rukách moc, svými aférami málo se starají o dobré jméno a čest republiky« a že pronesl také kritické poznámky o interviewu presidenta republiky s redaktorem Dr. Rychnovským, dovolávaje se při tom článků v denních listech. Uváživ pak, že chování obviněného v úradě i mimo úrad je bezvadné, že obviněný je velmi dobře kvalifikován a posléze i to, co o jeho společenském vystupování a loyálním smýšlení uvádí četnická stanice v jeho působišti J., neshledal kárný soud v pochybení obviněného služební přečin, z něhož ho vinilo odkazovací usnesení, nýbrž toliko nepřistojnost.

Odvolání vrchního státního zástupce napadá tento výrok, poukazujíc na písemné vyjádření svědka Václava H-a, jež tento sepsal na vyzvání četnictva a jež je přiloženo k trestním spisům. Odvolání vytýká, že podle tohoto vyjádření, jež bylo sepsáno bezprostředně po onom rozhovoru, kdy oficiant H. měl ještě vše ve svěží paměti, použil obviněný takových výroků, že se jimi těžce prohrěšil proti vážnosti a důvěryhodnosti stavu soudcovského, to prý tím více, když obsah rozhovoru zavadal i podnět k trestnímu řízení proti němu pro přestupek podle § 11 čís. 1 zákona na ochranu republiky. Leč nejvyšší soud jako kárný soud odvolací neshledal příčiny, zhodnotiti svědeckou výpověď Václava H-a ve spojení s obhajobou obviněného jakož i s ostatními výsledky kárného řízení jinak, než učinil kárný soud, jenž posuzoval svědeckou výpověď jako celek, uváživ při tom jak původní údaje H-ovy, v písemném vyjádření, tak jeho pozdější seznání, zejména pak jeho výpověď při ústním líčení. Dospěl-li kárný soud takto ku přesvědčení, že lze vzíti obsah zavadného projevu za prokázaný pouze potud, pokud se kryje s doznáním obviněného, ježto žádný z ostatních svědků nedosvědčil urážlivý výrok o osobě presidenta republiky, a ani svědek H., uchýliv se od svých původních údajů, nebyl s to, by doslov rozhovoru přesně reprodukoval, nelze kárnému soudu důvodně vytýkati nesprávné nebo neúplné zhodnocení provedených důkazů, zejména vyjádření svědka H-a. Okolnost, že obsah hovoru zavadal podnět k trestnímu řízení proti obviněnému, nepadá na váhu, kdyžtě toto trestní řízení bylo podle § 90 tr. ř. zastaveno. Zjištěné pochybení obviněného, spočívající v tom, že pronesl shora uvedené choulostivé, nemístné a vzhledem k jeho úřednímu postavení zajiště i zavadné a odsouzení hodné výroky, není však co do způsobu a stupně porušení soudcovských povinností takového rázu, že by zakládalo již skutkovou podstatu služební přečinu podle § 2 zákona ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák., zejména uváží-li se, že šlo o pochybení ojedinělé a že tu není přitěžujících okolností. Kárný soud tudíž nepochybil, shledav v tomto pochybení, z úvah v kárném nálezu vytčených a shora již uvedených pouhou nepřistojnost.